

lumn

Prof. dr. Yvonne Burger is deeltijdhoogleraar bij het VU Center for Executive Coaching en zelfstandig organisatieadviseur en executive (team)coach. www.yvonneburger.nl

Lichaam

In ons boek *Coachen met collega's* definiëren Erik de Haan en ik het vak coaching als “een manier van werkgerelateerd werken waarbij vooral in twee gesprekken wordt gewerkt.” En dat is ook hoe coaching vaak vorm krijgt: er wordt veel gepraat in ons vak. Waarbij de coach vooral verbaal – en dat kan op veel verschillende manieren – de cliënt faciliteert in zijn ontwikkelproces. En praten kan heel behulpzaam zijn in coaching. De cliënt zet dingen voor zichzelf op een rij, komt tot diepere inzichten, neemt zich nieuw gedrag voor en reflecteert op hoe dit gedrag heeft uitgedrukt. Ik heb daar zelf veel baat bij gehad in mijn eigen supervisie, intervisie en coaching, en veel van mijn cliënten vinden dat ook prettig, bijvoorbeeld omdat het (schijnbaar) goed past bij hun leerstijl. Maar als ik terugkijk naar mijn eigen ontwikkeling en reflecteer op welke momenten daarin het meest betekenisvol waren, dan komen er in eerste instantie geen individuele gesprekken bij me op. De ervaringen die me het meest zijn bijgebleven zijn de momenten waarin er lichaamsgericht werd gewerkt, zoals tijdens een sessie met een goede haptotherapeut. En ook als ik reflecteer met de leiders en leiderschapsteams die ik heb begeleid in langere programma's op wat ze het meest is bijgebleven, noemen ze vaak momenten waarop we met extra begeleiders lichaamsgericht of via alternatieve werkvormen hebben gewerkt; werkvormen die lang niet altijd academisch onderbouwd zijn. En dat vind ik interessant in verband met de ontwikkeling van ons vak. De meeste opleidingen voor coaches – met uitzondering van de opleidingen rond het werken met opstellingen – zijn misschien nog te veel gericht op praten, en te weinig op non-verbale en 'speelse' interventies. Waardoor coaches zich vaak geremd voelen in het toepassen hiervan, terwijl het hele effectieve momenten kunnen zijn. Michiel de Ronde heeft een aantal jaren geleden een prachtig proefschrift geschreven over *Speelruimte voor ervaring en reflectie*. Hierin reflecteert hij op de waarde van begeleidingskundige spelvormen die andere lagen kunnen aanboren in coaching. Ook gaat hij in op wat dit vraagt van de vaardigheden van de begeleider. En dat laatste vind ik een belangrijk punt. Als je merkt als coach dat praten niet helpt, ga dan niet zomaar experimenteren. Verdiep je goed in wat de interventie van je vraagt, werk samen met een gespecialiseerde collega of verwijst je cliënt naar hem door. ■

Referenties

- Haan, E. de, & Burger, Y. (2017). *Coachen met collega's: Praktijkboek individuele consultatie* (6e herz. dr.). Assen: Van Gorcum.
- Ronde, M.A. de (2015). *Speelruimte voor ervaring en reflectie: Een praktijkgericht onderzoek naar het gebruik van spel in begeleidingssituaties*. Delft: Eburon.